

Павелъ. (Като огледва дѣ да сложи букета.) Какъвъ сънъ! Когато всичко се е засмѣло: всѣка трѣвка подала класъ и възчаква животворното слънце; всѣка птичка трѣпнала зората да изгрѣй гледа; а вѣтрецътъ, като сжщинска майка гали листата по дърветата — какъ може да се спи! Та тукъ е рай ви казвамъ, сжщински рай! — Таквизъ прѣлести!

Хаджи Илия. Като че за пръвъ пѣтъ си идвашъ.

Павелъ. Наистина Татко! струва ми се, че за пръвъ пѣтъ съмъ тукъ. (Отдъхва си и погледва навънъ.) Всичко ми е тѣй ново, хубаво, весело, свѣтло, че струва ми се другъ пѣтъ не съмъ билъ тукъ.

Хаджи Илия. Азъ на ли ти казвамъ: не мога да те позная. И приказката ти друга и ума ти другъ. Немога да те позная!

Павелъ. Тѣй е, татко. Когато човѣкъ самъ себе си познай, другитѣ почватъ да го не познаватъ.

Хаджи Илия. Тѣй ли е, не е ли — вий учитѣ по-добрѣ ще го знаете. А сега да идемъ да позакусимъ.

Павелъ. Азъ закуска не права.

Хаджи Николина. Само млѣко, ако не друго.

Павелъ. Ако има чай — пийвамъ само чай. Пратете ми го тукъ; а вий си закусвайте както знайте. Азъ ще си нареждамъ книгитѣ. (Почва да огледва пълния сандѣкъ.) Нека Неда каже на Георгя, че азъ съмъ тукъ. Той искаше снощи да ми види книгитѣ и картинитѣ.

Хаджи Николина. Хайде остави книгитѣ за малко, че слѣзъ при насъ: нали и булката ще закусва?